

Bruxelles, 31 mai 2017
(OR. en)

9479/17

**Dosar interinstituțional:
2016/0363 (COD)**

**EF 102
ECOFIN 433
DRS 31
CODEC 872**

NOTĂ

Sursă:	Secretariatul General al Consiliului
Destinatar:	Comitetul Reprezentanților Permanenți/Consiliul
Subiect:	Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență (prima lectură) = Compromis al Președinției

În paginile următoare, se pune la dispoziția delegațiilor textul final de compromis al Președinției privind propunerea sus-menționată a Comisiei, în atenția Coreperului.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**de modificare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce
privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de
insolvență**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

(1) Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 în noiembrie 2015. Obiectivul standardului TLAC este acela de a asigura că băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite instituții de importanță sistemică globală (G-SII) în cadrul Uniunii, „dispun de capacitatea necesară de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru a contribui la garantarea faptului că, în cazul unei rezoluții și în perioada imediat următoare, funcțiile esențiale pot fi îndeplinite în continuare fără ca fondurile contribuabililor (fondurile publice) sau stabilitatea financiară să fie puse în pericol”. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015 ³, Comisia s-a angajat ca până la sfârșitul anului 2016 să înainteze o propunere legislativă care să permită punerea în aplicare a standardului TLAC în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.

³ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor intitulată „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

(2) Punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune trebuie să țină seama de cerința minimă existentă specifică fiecărei instituții privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”), aplicabilă tuturor instituțiilor din Uniune, astfel cum este prevăzută în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁴. Având în vedere că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile din Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun. Din punct de vedere operațional, Comisia a propus ca nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru G-SII („cerința minimă TLAC”) să fie introdus în legislația Uniunii prin intermediul unor modificări aduse Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁵, în timp ce majorarea de capital specifică fiecărei instituții aplicabilă în cazul instituțiilor care fac parte din categoria G-SII și cerința specifică fiecărei instituții aplicabilă instituțiilor care nu fac parte din categoria G-SII ar trebui introduse prin modificări specifice aduse Directivei 2014/59/UE și Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁶. Dispozițiile relevante ale prezentei directive referitoare la rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență sunt complementare cu cele din actele legislative menționate anterior și din Directiva 2013/36/UE ⁷.

⁴ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

⁵ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

⁶ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

⁷ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

(3) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile dispun de o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru a asigura absorbția pierderilor și recapitalizarea în mod rapid și fără impedimente, cu un impact minim asupra stabilității financiare și asupra contribuabililor. Acest obiectiv ar trebui realizat prin respectarea permanentă de către instituții atât a cerinței minime TLAC care va fi transpusă în dreptul Uniunii printr-o modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cât și a cerinței privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevăzută în Directiva 2014/59/UE.

(4) Conform standardului TLAC, care va fi transpus în dreptul Uniunii printr-o modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, G-SII trebuie să îndeplinească cerința minimă TLAC, cu anumite excepții, utilizând pasive subordonate al căror rang în caz de insolvență este inferior pasivelor excluse din TLAC („cerința de subordonare”). În conformitate cu standardul TLAC, subordonarea ar trebui realizată prin intermediul efectelor juridice ale unui contract („subordonare contractuală”), al legislației dintr-o anumită jurisdicție („subordonare legală”) sau al unei anumite structuri corporative („subordonare structurală”). În cazurile prevăzute în Directiva 2014/59/UE, instituțiile care intră în domeniul său de aplicare ar trebui să își îndeplinească cerința specifică fiecăreia dintre ele prin pasive subordonate, astfel încât să se reducă la minimum riscul introducerii de acțiuni în instanță de către creditorii care consideră că, în caz de rezoluție, pierderile lor sunt mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cadrul unor proceduri obișnuite de insolvență (principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat).

(5) O serie de state membre au modificat deja sau sunt în curs de a modifica rangul pe care datoriile cu rang prioritar negarantate îl dețin în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, pentru a permite instituțiilor din statele respective să respecte mai ușor cerința de subordonare și pentru a facilita astfel procesul de rezoluție.

(6) Există divergențe semnificative între reglementările adoptate până în prezent la nivel național. Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii creează insecuritate atât în rândul instituțiilor emitente, cât și al investitorilor și ar putea face mai dificilă aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Acest lucru poate conduce, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, întrucât costurile pe care le suportă instituțiile pentru a respecta cerința de subordonare și costurile pe care le suportă investitorii atunci când cumpără instrumente de datorie emise de instituții pot înregistra variații considerabile de la un stat membru la altul.

(7) În Raportul său privind uniunea bancară, Parlamentul European a invitat Comisia să prezinte propuneri pentru a reduce și mai mult riscurile juridice de plângeri formulate în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență și, în concluziile sale din 17 iunie 2016 ⁸, Consiliul a invitat Comisia să prezinte o propunere privind o abordare comună a ierarhiei creditorilor băncilor, în vederea consolidării securității juridice în caz de rezoluție.

(8) Prin urmare, este necesar să se elimine obstacolele semnificative din calea funcționării pieței interne și să se evite denaturarea concurenței care rezultă din lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii privind ierarhia creditorilor băncilor și să se ia măsuri pentru a se preîntâmpina apariția unor astfel de obstacole și denaturări în viitor. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezenta directivă ar trebui să fie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

⁸ Concluziile Consiliului din 17 iunie 2016 privind o foaie de parcurs pentru finalizarea uniunii bancare: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_ro.pdf

(9) Pentru a reduce la minimum atât costurile aferente respectării cerinței de subordonare, cât și eventualul impact negativ asupra costurilor de finanțare, prezenta directivă ar trebui să le permită statelor membre să păstreze, dacă este cazul, actuala categorie de datorii cu rang prioritar negarantate obișnuite, a căror emisiune este mai puțin costisitoare pentru instituții decât emisiunea oricăror alte pasive subordonate. Pentru a consolida posibilitățile de rezoluție a instituțiilor, prezenta directivă ar trebui totuși să impună statelor membre să creeze o nouă categorie de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate”, al căror rang în caz de insolvență ar trebui să le plaseze înaintea instrumentelor de fonduri proprii și a pasivelor subordonate, altele decât instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2, dar în urma altor pasive cu rang prioritar. Fără a aduce atingere altor opțiuni prevăzute în standardul TLAC în vederea îndeplinirii cerinței de subordonare, instituțiile ar trebui să fie în continuare libere să emită instrumente de datorie atât din categoria datoriilor cu rang prioritar, cât și din categoria datoriilor cu rang prioritar „neprivilegiate”, însă, dintre aceste două categorii, doar categoria datoriilor cu rang prioritar „neprivilegiate” ar trebui să fie eligibilă pentru respectarea cerinței de subordonare. Acest lucru ar trebui să permită instituțiilor să utilizeze pentru finanțarea proprie sau din orice alt motiv operațional instrumentele de datorie cu rang prioritar obișnuite mai puțin costisitoare și să emită instrumente de datorie din noua categorie de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” pentru a obține finanțare, respectând totodată cerința de subordonare. Statelor membre ar trebui să li se permită să creeze mai multe categorii pentru alte pasive negarantate obișnuite, cu condiția să se asigure că numai categoria instrumentelor de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” este eligibilă pentru îndeplinirea cerinței de subordonare.

(10) Pentru a se asigura că noua categorie de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” îndeplinește criteriile de eligibilitate, astfel cum sunt descrise în standardul TLAC și astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2014/59/UE, și pentru a spori în felul acesta securitatea juridică, statele membre ar trebui să se asigure că aceste instrumente de datorie au o scadență contractuală inițială de cel puțin un an, că nu sunt instrumente financiare derivate și nu au instrumente derivate încorporate și că documentele contractuale relevante referitoare la emisiunea acestora precizează în mod explicit rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență. În special, instrumentele de datorie cu dobândă variabilă derivată dintr-o rată de referință utilizată la scară largă, precum Euribor sau Libor, nu ar trebui considerate doar pe baza acestei caracteristici ca fiind instrumente de datorie cu instrumente derivate încorporate. Prezentă directivă nu ar trebui să aducă atingere niciunei cerințe din legislația națională de a înscrie instrumentele de datorie în registrul societății emitentului, astfel încât pasivele să poată îndeplini condițiile pentru categoria de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” în conformitate cu prezenta directivă.

(11) Pentru a consolida securitatea juridică pentru investitori, statele membre ar trebui să se asigure că, în legislația lor națională în materie de insolvență, instrumentele de datorie cu rang prioritar obișnuite și alte pasive cu rang prioritar negarantate obișnuite care nu sunt instrumente de datorie au un rang de prioritate superior noii categorii de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate”. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că noua categorie de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” are un rang de prioritate superior instrumentelor de fonduri proprii și oricăror pasive subordonate altele decât instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2.

(12) Dat fiind că obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor norme armonizate privind rangul acordat în caz de insolvență instrumentelor de datorie negarantate, în scopul aplicării cadrului de redresare și de rezoluție al Uniunii, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate. În special, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere altor opțiuni prevăzute în standardul TLAC pentru respectarea cerinței de subordonare.

(13) Este oportun ca modificările aduse Directivei 2014/59/UE prevăzute în prezenta directivă să se aplice creanțelor negarantate care rezultă din instrumente de datorie emise începând cu data de la care se aplică prezenta directivă. Cu toate acestea, din motive de securitate juridică și pentru a diminua cât mai mult costurile aferente tranziției, statele membre ar trebui să se asigure că, în caz de insolvență, rangul tuturor creanțelor negarantate restante care rezultă din instrumente de datorie pe care instituțiile le-au emis înainte de această dată este reglementat de actele legislative ale statelor membre, astfel cum au fost adoptate la 31 decembrie 2016. În măsura în care anumite acte legislative naționale, astfel cum au fost adoptate la 31 decembrie 2016, au abordat deja obiectivul de a permite instituțiilor să emită pasive subordonate, o parte sau toate creanțele negarantate restante care rezultă din instrumente de datorie emise înainte de data aplicării prezentei directive pot avea, în caz de insolvență, același rang ca instrumentele de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” emise în conformitate cu condițiile prevăzute în prezenta directivă. În plus, în perioada cuprinsă între 31 decembrie 2016 și data intrării în vigoare a prezentei directive, statele membre își pot adapta actele legislative naționale care reglementează, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, rangul creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării actelor legislative respective, în scopul respectării condițiilor prevăzute în prezenta directivă. În acest caz, numai creanțele negarantate rezultate din instrumentele de datorie emise înainte de aplicarea noului act legislativ național în cauză ar trebui să fie reglementate în continuare de actele legislative ale statelor membre, astfel cum au fost adoptate la 31 decembrie 2016.

(14) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să prevadă că prezenta directivă ar trebui să se aplice în continuare în cazul în care entitățile emitente nu mai intră sub incidența cadrului de rezoluție al Uniunii, în special ca urmare a cesionării activităților lor de creditare sau de investiții unei părți terțe.

(15) Prezenta directivă armonizează rangul acordat creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență și nu acoperă rangul acordat depozitelor în caz de insolvență într-o măsură mai mare decât dispozițiile existente aplicabile din Directiva 2014/59/UE. Prin urmare, prezenta directivă nu aduce atingere actelor legislative naționale ale statelor membre care reglementează procedurile obișnuite de insolvență și care se referă la rangul acordat depozitelor în caz de insolvență, nearmonizat prin Directiva 2014/59/UE. Până la *[data – 3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive]*, Comisia ar trebui să revizuiască aplicarea Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește rangul acordat depozitelor în caz de insolvență și să evalueze în special necesitatea unor modificări ulterioare ale acesteia,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2014/59/UE

1. La articolul 2 alineatul (1), punctul 48 se înlocuiește cu următorul text:

„48. «instrumente de datorie»:

- (i) în sensul articolului 63 alineatul (1) literele (g) și (j) înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie, iar
- (ii) în sensul articolului 108 înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile și instrumente care creează sau recunosc o datorie.”

2. Articolul 108 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 108

Rangul acordat în ierarhia în materie de insolvență

- (1) Statele membre se asigură că în dreptul intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență:
- (a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii obișnuiți negarantați:
- (i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;
 - (ii) depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituții stabilite în Uniune;
- (b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):
- (i) depozitele acoperite;
 - (ii) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților aflați în insolvență care beneficiază de acoperire.

- (2) Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c) și (d), creanțele negarantate obișnuite au, în dreptul intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:
- (a) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;
 - (b) nu sunt instrumente financiare derivate și nu au instrumente derivate încorporate și
 - (c) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul prezentului alineat.
- (3) Statele membre se asigură că creanțele negarantate rezultate din instrumentele de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) au, în cadrul legislației naționale care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).
- (4) Fără a aduce atingere alineatelor (5) și (6), statele membre se asigură că actele lor legislative naționale care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, astfel cum au fost adoptate la 31 decembrie 2016, se aplică rangului acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate care rezultă din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c) și (d) înainte de data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în legislația națională a *[de inserat titlul prezentei directive]*.

(5) În cazul în care un stat membru adoptă, în perioada cuprinsă între 31 decembrie 2016 și data intrării în vigoare a *[de inserat titlul prezentei directive]*, un act legislativ național care reglementează rangul acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării unui astfel de act legislativ național, alineatul (4) nu se aplică creanțelor rezultate din instrumente de datorie emise după data intrării în vigoare a respectivului act legislativ național, cu condiția ca acesta să îndeplinească următoarele condiții:

- (a) actul legislativ național respectiv prevede că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c) și (d), creanțele negarantate obișnuite au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:
 - (i) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;
 - (ii) nu sunt instrumente financiare derivate și nu au instrumente derivate încorporate și
 - (iii) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul prezentului alineat;
- (b) actul legislativ național respectiv prevede că creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera (a) de la prezentul alineat au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

La data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în legislația națională a *[de inserat titlul prezentei directive]*, creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie, menționate la litera (b), au același rang de prioritate ca cel menționat la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la alineatul (3).

- (6) Statele membre care au adoptat, înainte de 31 decembrie 2016, un act legislativ național care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, în temeiul căruia creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c) și (d) sunt împărțite în două sau mai multe ranguri de prioritate diferite sau rangul de prioritate al creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie se modifică în raport cu toate celelalte creanțe negarantate obișnuite de același rang, pot prevedea ca instrumentele de datorie cu cel mai scăzut rang de prioritate dintre respectivele creanțe negarantate obișnuite să aibă același rang ca cel al creanțelor care îndeplinesc condițiile de la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și de la alineatul (3).”

Articolul 2

Transpunere

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare, până la *[18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive]*, a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la acestea.

Statele membre aplică respectivele măsuri de la data intrării lor în vigoare în dreptul național, dată care nu poate fi ulterioară datei de *[18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive]*.

- (2) Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2a) Alineatul (2) nu se aplică în cazul în care măsurile naționale ale statelor membre aflate în vigoare înainte de data intrării în vigoare a prezentei directive sunt conforme cu prezenta directivă. În acest caz, statele membre informează Comisia în consecință.
- (3) Statele membre comunică Comisiei și Autorității Bancare Europene textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 2a

Revizuire

Până la *[data – 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive]*, Comisia revizuieste aplicarea articolului 108 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE. Comisia evaluează în special necesitatea unor modificări ulterioare în ceea ce privește rangul acordat depozitelor în caz de insolvență. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport în această privință.

Articolul 3
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European

Pentru Consiliu

Președintele

Președintele
